

- No tornarà!

En tombar-me vegí una màscara de tragedia grega amb expressió de dolor, per la boca estrafeta de la qual brollava la veu greu, amb resso de bòveda, que m'havia sobtat. Pels forats dels ulls em guaitaven les nines d'una rata morta que reia ense-nyant les dents. En els ulls glaçats es reflectia borrós el meu rostre astorat.

- No tornarà! No, no tornarà!!

La boca no es movia, però la veu sortia d'aquell forat negre de la boca. Donava la sensació d'un film mal doblat.

Un ~~fred~~^{calfred} glaçat em passà per l'espinada quan, després de repetir varies vegades la frase fatídica, prenyada de maledicció, va esclafir en un riure histèric sense matís ni so, que retrunyí dins del meu cap com el xiulet d'una sirena de cotxe de bombers. Tot seguit una convulsió nerviosa sotraguejà tot el meu ésser i vaig començar a riure amb la boca oberta per una contracció forçada de les barres:

- Ah, ah, ah, ah! Ah, ah, ah, ah,!

Els dos riures es fongueren produint l'efecte ~~de~~ d'un experiment de música concreta, minvant al cap d'una llarga estona.

El silenci que seguí fou buit, El cel semblava que l'haguessin ~~restregat~~^{amagat} amb una gamusa nova. Unes ombres saltironejaven pels meus ulls, s'esfilagarsaven i es fonien amb el blau net del cel.

Quina pau!

- No tornarà!

Les paraules botaren de nou per les parets i es recargolaren per la columna salomònica arrencada d'un finestral. La columna caigué a terra i rodolà descargolant-se i tot seguit s'arrossegà com una serp fins als meus peus.

Em va produir un fàstic repulsiu i em vaig fer en darrera trobant el buit sota els peus. No, vaig tenir temps d'agafar-me enlloc i vaig caure i em semblà que el cor em tapava la gorja al temps que del fons de l'abisme pujava el riure histèric de la màscara que m'ovirava des de dalt...

Llavors em vaig despertar. Una suor freda em cobria el cos i encara sentia dins del cap les sentencioses paraules barrejades amb aquell riure que no oblidaré mai més.

Tinc por de la nit i de les ombres que l'habiten.

~~El sub-conscient~~
L'inecencient es corona rei de la ment i el corrent de la fantasia surt de mare anegant el raonament assenyat; el món desconegut del pensament es abrusat per la febre extàtica de l'imaginació, qualche carnestoltes ecuatorial.

Tinc por de la nit i de l'encantament dels perfils cantelluts de les negres ombres que cavalquen corgers de fosca de caverna. Tinc por dels silencis buits i dels riures sense so ni matís; de les serps...

I dic en veu alta: "No tornarà!! No, no tornarà!!!
Ah, ah, ah, ah, ! ah, ah, ah, ah, ah, !!!!

Jordi Arbonès

Maig del 1.954